

We hebben allemaal wat

Toen ik hoorde dat er een 'ieder-heeft-iets'-dienst kwam, had ik opeens de associatie met het programma 'Even tot hier.' Ik zag helemaal voor me dat die Vlaamse pianist zou zeggen: 'Wacht, wacht, is dat niet dat liedje? En dat de presentators dan vragen: 'Welk liedje?' 'Nou, dat van Elly en Rikkert: We hebben allemaal wat, we zijn allemaal raar?' 'Ja, natuurlijk! Hier zijn ze!' En dat dan Elly en Rikkert onder luid applaus vanuit de coulissen het podium op stappen met hun gitaar en dat liedje gaan zingen. Ik heb een raar gevoel voor humor, dat geef ik toe. Ik vind veel dingen ook raar; ik ben kritisch, misschien een beetje te. Ik troost me dan maar met de gedachte dat Paulus de christenen in Berea daar een compliment voor gaf. Soms, als er in de gemeente weer eens wat gezegd of gedaan wordt waar ik kromme tenen van krijg, heb ik de neiging het bijtje erbij neer te gooien en ergens anders heen te gaan. Maar ik doe het niet. Want ik weet ook hoe het liedje verder gaat: 'We hebben allemaal wat, we zijn allemaal raar, en toch zijn we broertjes en zusjes.'

Als ik achterin de zaal zit en om me heen kijk, denk ik vaak: 'Er is hier niemand die niet te maken heeft met moeite en zorgen, ziekte, pijn, verdriet, strijd. We hebben allemaal wat, en sommigen heel wat. Ik vind het zo mooi wat daarover in de Bijbel staat: 'Heeft iemand onder u leed te dragen? Laat hij bidden. Is iemand blij te moede? Laat hij lofzingen.' Maar er staat ook: 'Als één lid lijdt, lijden alle leden mee, als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde.' We hebben een eigen verantwoordelijkheid en een gezamenlijke verantwoordelijkheid. We mogen zelf tot God gaan, en we mogen samen bidden. We hebben elk onze eigen last, maar we worden ook opgeroepen om elkaars lasten te dragen.

En daar is deze gemeente goed in. We leven met elkaar mee, we bidden voor elkaar, we helpen elkaar. Dat hebben we zelf door de jaren heen keer op keer mogen ervaren bij alle tegenslagen in ons leven, bij ziekte en verdriet, en ruim een jaar geleden weer, toen Joep in het ziekenhuis lag. We werden gedragen in gebed en op talloze andere manieren. Iedereen leefde mee en steunde ons. Mensen hielpen met vervoer, met de tuin, met praktische dingen. Zoiets is in deze tijd van 'ieder-voor-zich' niet vanzelfsprekend.

Het liedje gaat nog verder: 'We hebben allemaal wat, we zijn allemaal raar, en toch houden we van elkaar.' Jezus zei: 'Aan jullie liefde voor elkaar zal iedereen zien dat jullie mijn leerlingen zijn.' Ik ben blij dat ik deel uitmaak van zo'n dienstbare gemeente, van déze gemeente. Ondanks onze eigenaardigheden en onvolkomenheden mogen we een getuigenis zijn, dat is pas raar! Prompt floept er weer een associatie in mijn hoofd en hoor ik de vermanende stem van juf Ank zeggen: 'Dat vinden wij niet raar, dat vinden wij heel bijzonder.'

Connie van de Velde

